

ligger bag den specielle regel, taler herimod. Justitsministeriet finder endvidere, at det i forbindelse med en fremtidig revision af de pågældende love bør overvejes, om de pågældende pligtudleveringsregler bør ophæves eller omformuleres som følge af gennemførelsen af forvaltningsloven.

Tavshedspligtsudvalget pegede i betænkningen side 163 på, at bl.a. den usikkerhed, der hos en del myndigheder bestod med hensyn til rækkevidden af offentlige myndigheders tavshedspligt, havde medført, at enkelte offentlige myndigheder ud fra friere overvejelser afslog at bistå andre myndigheder med oplysninger, selv om en videregivelse heraf ikke ville være i strid med tavshedspligten.

Udvalget fandt, at det i forbindelse med gennemførelsen af nye regler om, i hvilke tilfælde en myndighed kan videregive fortrolige oplysninger, burde fastlægges, hvornår myndighederne også har en retlig pligt til at videregive oplysninger til andre myndigheder, der har brug for oplysningerne til løsning af deres forvaltningsopgaver.

Dette forslag fra udvalget har i den offentlige debat givet anledning til en vis kritik. Kritikken har navnlig gået på, at man derved ville øge strømmen af personlige oplysninger mellem myndighederne.

På baggrund af de begrænsninger, som foreslås i det nu foreliggende lovforslag, finder justitsministeriet ikke, at der er grundlag for at antage, at en regel om, at en myndighed på begæring skal bistå andre myndigheder med bestemte oplysninger, når den myndighed, der besidder oplysningen, i øvrigt er berettiget til at videregive dem, vil forøge omfanget af videregivelser. Den samlede regulering vil derimod efter justitsministeriets opfattelse føre til en væsentlig begrænsning i, hvilke fortrolige oplysninger der må videregives. Det er efter forslaget i § 31 den myndighed, der besidder oplysningerne, der vil skulle afgøre, om betingelserne for videregivelse er til stede med en mulighed for sædvanlig rekurs. En sådan regel vil muliggøre, at det i fremtiden kan undgås, at der i særlovene indsættes - de ofte helt ubegrænsede - regler om, at en myndighed kan afkræve andre myndigheder enhver oplysning af betydning for en bestemt sagsbehandling, ligesom det - som nævnt oven for - nøje må overvejes ved fremtidige lovrevisioner, om der fortsat er behov for at bevare eksisterende bestemmelser af denne karakter.

9. Det oprindelige lovforslag har været sendt til udtalelse hos arbejdsministeriet, boligministeriet, finansministeriet, fiskeriministeriet, forsvarsministeriet, industriministeriet, indenrigsministeriet, kirkeministeriet, landbrugsministeriet, miljømini-

steriet, ministeriet for Grønland, ministeriet for kulturelle anliggender, ministeriet for offentlige arbejder, ministeriet for skatter og afgifter, socialministeriet, statsministeriet, udenrigsministeriet, undervisningsministeriet, økonomiministeriet, Danmarks Statistik, Foreningen af politimestre i Danmark, politidirektøren, rigspolitichefen, rigsadvokaten, direktoratet for kriminalforsorgen, advokatrådet, Landsorganisationen i Danmark, forbrugerrådet, håndværksrådet, industrirådet, Kommunernes Landsforening, amtsrådsforeningen i Danmark, Københavns kommune, Frederiksberg kommune, Hovedstadsrådet, Fællesrådet for danske Tjenestemænds- og funktionærorganisationer, Akademikernes Centralorganisation, Den almindelige danske Lægeforening, Retslægerådet, Statstjenestemændenes Centralorganisation I, Statstjenestemændenes Centralorganisation II, Dansk Journalistforbund, Danske Dagblades Forening og Danmarks Lærerforening.

10. Om lovforslagets *administrative og økonomiske* konsekvenser kan anføres:

a. De foreslåede regler om speciel inhabilitet, vejledning og repræsentation, parters aktindsigt og om klagevejledning kan på baggrund af den gældende retstilstand ikke antages at medføre økonomiske konsekvenser af væsentlig betydning for den offentlige forvaltning.

b. For så vidt angår de foreslåede regler om partshøring, må disse som et udslag af god forvaltningsskik antages allerede i dag i det væsentlige at blive fulgt i alt fald af den statslige forvaltning. Også i den kommunale sagsbehandling anvendes partshøring i vidt omfang i de sager, hvor forvaltningen er i besiddelse af oplysninger, som parten ikke er bekendt med. Reglerne om partshøring kan på den baggrund ikke antages at medføre administrative konsekvenser eller økonomiske omkostninger af væsentlig betydning for den offentlige forvaltning.

Omfanget af det merarbejde, der eventuelt vil opstå som følge af gennemførelsen af reglerne om begrundelse, kan være vanskeligt at afgøre. Som anført ovenfor under pkt. 8 e kan udførelsen af de enkelte begrundelser i visse tilfælde være tids- og arbejdskrævende, og under tiden forudsætte anvendelse af særligt uddannet eller kvalificeret personale.

I Norge er der ifølge det oplyste ikke gennemført egentlige systematiske undersøgelser af de administrative konsekvenser af gennemførelsen af forvaltningsloven. Loven indeholder bl.a. regler om samtidig begrundelse. Om rækkevidden af den norske forvaltningslov i forhold til de kommunale